

Міністерство освіти і науки України
Національний університет водного господарства
та природокористування
Кафедра державного управління
та місцевого самоврядування

СТРАТЕГІЯ І ТАКТИКА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

збірник наукових праць
Випуск 2, 2014 р.

Рівне – 2014

Зміст випуску

<i>ТЕОРЕТИКО-МЕТОДО-ЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	Драган І.О. Формування нових управлінських підходів до взаємодії суб'єктів природо-ресурсних відносин.....	7	
	Кальниш Ю. Г. Тенденції сучасного конституційного процесу: виклики для України.....	13	
	Коваленко М. М. Богословська спадщина та державне управління: закономірність синтезу	17	
	Пархоменко-Куцевіл О. І. Сучасні кадрові технології в системі державної служби України: теоретико-методологічні засади	24	
	Римар М. В., Ватаманюк-Зелінська У. З. Нова економічна модель розвитку України в аспекті формування інтеграційних об'єднань у машинобудівному комплексі	31	
	Романенко Є. О. Шляхи вдосконалення державної інформаційної політики України та державної комунікативної політики: дихотомія проблеми	36	
	Акімова Л. М. Теоретико-методологічне обґрунтування аспектів державного регулювання ринку фінансових послуг	44	
	Антонова С. Є., Вострікова Н. В. Інформаційно-аналітична підтримка прийняття управлінських рішень при державному управлінні водогосподарським комплексом України.....	49	
	Лещенко С. І., Зелений В. М. Удосконалення державного регулювання інноваційної діяльності в Україні.....	56	
	Корбутяк В. І., Герасимчук І. В. Необхідність розробки та основні засади новітньої концепції реформи медицини в Україні	61	
	Павлов В. І., Ляхович О. О. Державне регулювання проектами державно-приватного партнерства в науково-інноваційній сфері України	67	
	<i>ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	Акімов О. О. Психологічні складові процесу підготовки фахівців в галузі знань «державне управління» до міжкультурної комунікації	74
		Алейнікова О. В. Управлінський аспект стійкого розвитку самоорганізованої бізнес-системи	81
Бондарчук Н. В. Соціальні пріоритети при формуванні державної політики розвитку інноваційного потенціалу України		86	
Шпак Ю. В. Формування системи продовольчої безпеки в Україні в умовах глобалізації ринків.....		91	
Сазонець І. Л., Маланчук Л. О. Економіко-екологічні механізми державного регулювання мінерально-сировинних ресурсів		98	

Зміст випуску

	Федина К. М.	
	Пріоритетні напрямки реалізації енергозбереження в регіоні.....	103
	Цимбаюк В. І., Циганюк М. В.	
	Теоретико-правові аспекти організації судово-бухгалтерської експертизи.....	107
	Шанюк В. І.	
	Діаріуш і розвиток української журналістики	110
	Ярощук В. Г.	
	Принцип екологічної безпеки у водному праві України	116
	Галкін І. Г., Іщенко О. М.	
	Особливості кваліфікації злочинів при юридичній та фактичній помилці.....	122
	Вовк Ю. Є.	
	Місце та роль уряду в системі вищих органів державної влади і управління в період директорії української народної республіки.....	126
	Мельничук Ю. І.	
	Морально-етичні принципи медіації в Україні.....	131
	Водоп'ян Т. В.	
	Окремі проблеми вирішення справ про визнання недійсними правочинів, укладених адієздатною особою	135
	Сидорук В. Й.	
	Слово, що кликало до бою	139
	Луцюк П. О., Самороков В. О.	
	Розвиток адвокатури як один зі шляхів демократизації суспільства	144
<i>ЗАРУБІЖ- НИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВ- НОГО УПРАВЛІННЯ</i>	Tomasz Wołowicz, Sylwia Ćmiel	
	Konsekwencje prawne norm zadłużenia jednostek amonżadu terytorialnego według przepisów ustawy o finansach publicznych.....	149
	Іванюта П. В.	
	Роль держави в регулюванні ринкових відносин з врахуванням зарубіжного досвіду	159
	Малиновська О. А.	
	Європейський досвід інтеграції іммігрантів і уроки для України	164
	Петроє О. М.	
	Євро-інтеграційні пріоритети розвитку системи соціального діалогу в Україні	174
	Вимоги до оформлення статей.....	181

Contents of the issue

Contents of this issue

<i>THE THEORETICAL AND METHO- DOLOGICAL ASPECTS OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	<p>Dragan I. Formation of new administrative approaches to interaction subjects of natural resource relations 7</p> <p>Kal'nysh Y. Trends in modern constitutional process: challenges for Ukraine 13</p> <p>Kovalenko M. Theological heritage and governance: synthesis pattern 17</p> <p>Parhomenko-Kutsevil O. The modern technology personnel in the civil service of Ukraine: theoretical and methodological aspects 24</p> <p>Rymar M., Vatamanyuk-Zielinska U. New economic model of Ukraine concerning the establishment of integration associations in mechanical engineering 31</p> <p>Romanenko E. Ways to improve public policy information and Ukraine state communications policy: the dichotomy problems 36</p> <p>Akimova L. Theoretical and practical bases of the state regulation of financial services 44</p> <p>Antonov S., Vostrikova N. Information and analytical support of managerial decision making at the public administration of Ukrainian water complex 49</p> <p>Leshchenko S., Zelenuy V. Improving the regulation of innovation in Ukraine 56</p> <p>Korbutyak V., Gerasymchuk T. The need for development and the basic principles of the new concept of reform of medicine in Ukraine 61</p> <p>Pavlov V., Liakhovich O. State regulation of public-private partnerships in research and innovation field of Ukraine 67</p>
<i>THE PRACTICAL ASPECTS OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	<p>Akimov O. Psychological components of training in knowledge "governance" to intercultural communication 74</p> <p>Aleynikova O. Management aspects sustainable development of self-organizing business 81</p> <p>Bondarchuk N. V. Social priorities in the formation of public policy innovative potential Ukraine 86</p> <p>Shpak Yu. Formation of food security in Ukraine in globalizing markets 91</p> <p>Sazonets I., Malanchuk L. Economic and environmental state regulation of mineral resources 98</p>

	Fedina K.		
	Priority directions in realization of regional energy saving	103	
	Tsybaliuk V., Tsyhanyuk M.		
	Theoretical and legal aspects of forensic accounting.....	107	
	Shanyuk V.		
	Diariush and development of Ukrainian journalism.....	110	
	Yaroshchuk V.		
	Principle of ecological security of water law in Ukraine.....	116	
	Galkin I., Ischenko A.		
	Features of qualification of crimes attached to legal and actual errors....	122	
	Vovk Yu.,		
	Place and role of government in the higher of government and administration during the Ukrainian people's republic directory.....	126	
	Melnychuk Y.		
	Moral and ethical principles of mediation in Ukraine.....	131	
	Vodop'yan T.,		
	Some problems for handling a case for annulment transactions entered concluded incapacitated person.....	135	
	Sidoruk W.		
	A word calling in fight.....	139	
	Lutsyuk P., Samorokov V.,		
	Development of the employment as one of the ways of the democratization of society.....	144	
<i>THE FOREIGN GOVERNMENT EXPERIENCE OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	Thomas Wołowiec, Sylwia Ćmiel		
	Legal consequences of the standards of local government debt in a case of the act on public finance	149	
	Ivaniuta P.		
	The state's role in the regulation of the market and with regard to foreign experience	159	
	Malynovska O.		
	European experience of integration of immigrants and lessons for Ukraine	164	
	Petroye A. M.,		
	Euro-integration priorities of development system the social dialogue in Ukraine	174	
	Requirements for Authors.....	181	

9. Hvesik, M. A., Golyan, V. A. and Hvesik Yu. M. (2005), *Institutsionalne seredovishe stalogo vodokoristuvannya v umovah rinkovih vidnosin : natsionalni ta regionalni vumiri : monografiia* [The institutional environment for sustainable water management in market conditions, national and regional] УДК 353

dimensions: Monograph], Knizhkovе vidavnistvo NAU, Kyiv, Ukraine.

10. Yatsyik, A. V. (1997), *Ekologicheskie osnovyi ratsionalnogo vodopolzovaniya* [Ecological bases of water management], Geneza, Kyiv, Ukraine.

Лещенко С. І.,

викладач Верхньодніпровського коледжу

Дніпропетровського державного аграрно-економічного університету

Зелений В.М.,

к.і.н., завідувач денним відділенням Верхньодніпровського коледжу

Дніпропетровського державного аграрно-економічного університету

УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Leshchenko S.,

Teacher, Verhnedniprovska College

Dnepropetrovsk State Agricultural and Economic University

Zelenuy V.,

Candidate of Historical Sciences, Head of daily Department of Verhnedniprovska College

Dnepropetrovsk State Agricultural and Economic University

IMPROVING THE REGULATION OF INNOVATION IN UKRAINE

Розглянуто теоретичні аспекти державного регулювання інноваційної діяльності, законодавча база інноваційної діяльності в Україні, світовий досвід регулювання інноваційної діяльності. Проведено аналіз впливу держави на стан інноваційної діяльності. Систематизовано шляхи та напрямки вдосконалення державного регулювання інноваційної діяльності.

Рассмотрены теоретические аспекты государственного регулирования инновационной деятельности, законодательная база инновационной деятельности в Украине, мировой опыт регулирования инновационной деятельности. Проведен анализ влияния государства на состояние инновационной деятельности. Систематизированы пути и направления совершенствования государственного регулирования инновационной деятельности.

The theoretical aspects of state regulation of innovation, the legal framework of innovation activity in Ukraine, international experience adjustment innovation. The analysis of the influence of the state on the state of innovation. Systematized ways and areas for improvement of state regulation of innovation.

Ключові слова: інноваційна діяльність, інновації, державне регулювання, удосконалення.

Ключевые слова: инновационная деятельность, инновации, государственное регулирование, усовершенствование.

Keywords: innovation, innovation, government regulation, perfection.

Постановка проблеми

Сьогодні інноваційний напрям розвитку є базовою стратегією для бізнесу, де знання разом з соціальним капіталом створюють конкурентні переваги окремих країн та регіонів в більшому ступеню ніж їх природні ресурси.

Інноваційні процеси стають головним джерелом економічного зростання, особливо в контексті сучасної

парадигми сталого розвитку та обмеженості природних ресурсів (в тому числі і енергетичних). Таким чином, в теперішній час, інші резерви розвитку окрім якісних технологічних та організаційних змін знайти важко.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Дослідженням практичних і теоретичних проблем здійснення інноваційної діяльності займалися багато

вітчизняних фахівців-теоретиків (Т.У. Буніч, П.Н. Завлін, А.С. Кулагін, Л.И. Леонтьєв, А.Ю. Юданов та ін.). Закордонні дослідники В. Беренс, Р. Друккер, Д. Кларк, Р. Портер, Й.Шумпетер й інші розвили сучасну теорію економічних відносин, які відображають інноваційний характер підприємництва у виробничій сфері. Однак, велика частина робіт цих учених носить переважно загальнотеоретичний характер чи присвячена рішенню окремих аспектів проблем. Законодавство України у сфері інноваційної діяльності базується на Конституції України і складається із законів України "Про інвестиційну діяльність", "Про наукову і науково-технічну діяльність", "Про наукову і науково-технічну експертизу", "Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків", "Про спеціальну економічну зону "Яворів", та інших законодавчих актів, що регулюють суспільні відносини у цій сфері.

Постановка завдання

Дослідження сутності державного регулювання інноваційної діяльності, аналіз ефективності діючих механізмів державного інноваційної діяльності на предмет їх удосконалення, виявлення напрямів та засобів активізації інноваційної діяльності, пошук шляхів удосконалення інструментарію інституційно-організаційного та економіко-правового механізму державного регулювання інноваційної діяльності.

Виклад основного матеріалу

Сучасна економічна практика свідчить, що високих результатів можна досягнути лише за умови інноваційної діяльності – систематичного і цілеспрямованого новаторства, націленого на забезпечення нового рівня взаємодії на основі використання нових науково-економічних, науково-технічних знань.

Інноваційна діяльність передбачає створення та залучення із зовнішнього середовища новацій, які сприяють підвищенню конкурентоспроможності, зміцнюють ринкові позиції, забезпечують перспективи розвитку тощо [5].

Об'єктом інноваційної діяльності є інновації – новостворені, вдосконалені конкурентоспроможні технології, продукція, послуги, організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва, соціальної сфери [2].

Законодавство України у сфері інноваційної діяльності базується на Конституції України і складається із законів України „Про інвестиційну діяльність”, „Про наукову і науково-технічну діяльність”, „Про наукову і науково-технічну експертизу”, „Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків „Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка”, „Інститут електрозварювання імені Є. О. Патона”, „Інститут монокристалів”, Закону України „Про спеціальну економічну зону „Яворів”, Закону України „Про інноваційну діяльність” та інших законодавчих актів, що регулюють суспільні відносини у цій сфері.

Інноваційна діяльність у повному обсязі має комплексний, системний характер і охоплює такі види робіт, як пошук ідей, ліцензій, патентів, кадрів, організацію прикладних дослідницьких робіт, інженерно-технічну діяльність, яка об'єднує винахідництво, раціоналізацію, створення інженерно-технічних об'єктів, а також інформаційну, консалтингову, маркетингову діяльність.

Нові знання, за умови їх комерційної, споживчої цінностей або соціальної потреби, трансформуються в інновацію через інноваційні процеси (рис.1).

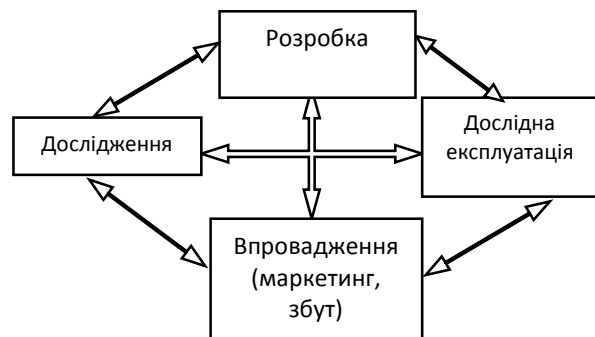

Рис. 1. Кібернетична модель інноваційного процесу

Процес введення інновації на ринок називається комерціалізацією. Період часу між появою новації та отриманням прибутку від її втілення має назву інноваційний лаг. Учасниками інноваційного процесу є автор новації, експерт (оцінює економічну ефективність інновації), інвестор, підприємець (організатор виробництва та реалізації продукції). Головним ресурсом інноваційного процесу є людина, від компетенції, творчої активності якої залежить успіх цього процесу [1].

Досвід свідчить, що саму високу рентабельність мають підприємства (компанії), які регулярно впроваджують нові технології і за рахунок цього

Теоретико-методологічні аспекти державного управління

підвищують свою конкурентоспроможність. Щоб усвідомити необхідність нововведень, необхідно мати уявлення про дію «технологічного розриву». Кожна технологія спочатку повільно набирає темп і прискорює рух, а потім поступово втрачає свій потенціал. Тому

виникає необхідність «технологічного розриву» - переходу на нову технологію.

На рис. 2 показана узагальнена схема об'єктивних передумов та потреб переходу на інноваційний шлях розвитку економіки України.

Рис. 2. Узагальнена схема об'єктивних передумов переходу на інноваційний шлях розвитку економіки України

Економіка України знаходиться у стані, коли економічне зростання за рахунок інвестицій не інноваційного характеру стає неможливим. Інноваційні процеси і модернізація повинні охопити науково-технічні та освітні сфери діяльності, виробничі технології, основні фонди, механізми корпоративного управління, систему державного управління, органи виконавчої влади. Таким чином, існують об'єктивні потреби впровадження інноваційної моделі структурної перебудови та розвитку національної економіки. Без цього Україна не зможе підтримувати навіть скромний 5-6% середньорічний ріст, не говорячи вже про вихід на «європейський рівень».

Державне регулювання інноваційної діяльності реалізується через цілеспрямований вплив органів державного управління на поведінку учасників ринкових відносин за допомогою прямих та опосередкованих механізмів правового та економічного регулювання з метою підвищення їх інноваційної активності, що в цілому має забезпечувати конкурентоспроможність національної продукції на світовому ринку, обороноздатність країни, покращувати екологічну ситуацію, сприяти розвитку венчурного підприємництва тощо [1].

Проведемо аналіз інноваційної діяльності за 2013 рік. У 2013 р. інноваційною діяльністю у промисловості займалися 1715 підприємств, або 16,8% промислових

підприємств проти 1758 підприємств (17,4%) у 2012р. та 1679 підприємств (16,2 %) у 2011р. (рис. 3).

За напрямками інноваційної діяльності із загальної кількості інноваційно-активних підприємств здійснювали придбання внутрішніх та зовнішніх НДР - 19,8%; машин, обладнання та програмного забезпечення - 62,3%; зовнішніх знань - 4,9%; навчання та підготовку персоналу - 18,3%; ринкові запровадження інновацій - 5,8% підприємств.

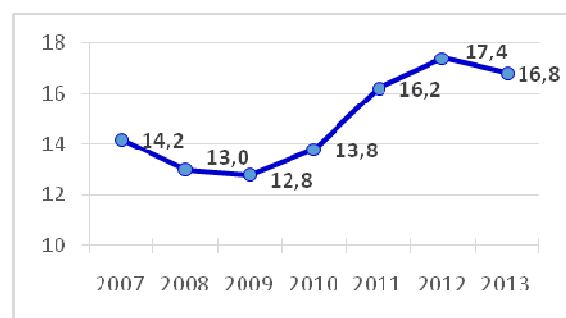

Рис. 3. Динаміка інноваційної активності промислових підприємств (у % до загальної кількості промислових підприємств в Україні)

Значно більшою за середню в Україні (16,8%) була частка інноваційно-активних підприємств у таких видах економічної діяльності, як: виробництво коксу та

продуктів нафтоперероблення (31,6%), хімічне виробництво (33,8%) і машинобудування (24,7%). Серед підприємств хімічного виробництва найвищу інноваційну активність виявили підприємства із виробництва ефірних олій (66,7%), підприємства, що виробляли добрива та азотні сполуки (53,8%) та фармацевтичного виробництва (41%).

Впровадженням інновацій у 2013 р. займалися 1312 підприємств (77% загальної кількості інноваційно активних). Впроваджували інноваційні види продукції 683 підприємства, кількість таких видів становила 3138 найменувань, з них 809 - машини, устаткування, апарати, прилади. Нові технологічні процеси у 2013 році запровадили 557 підприємств, кількість процесів склала 1576, у тому числі маловідходних, ресурсозберігаючих - 502. Вища за середню по Україні активність щодо впровадження інноваційних видів продукції та нових технологічних процесів спостерігалась за видами діяльності, наведеними на рис. 4.

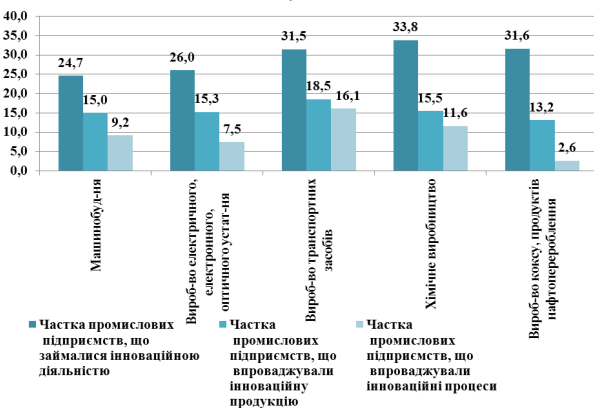

Рис.4 Інноваційна активність промислових підприємств за видами економічної діяльності у 2012 р. (у % до загальної кількості підприємств відповідного ВЕД)

За даними розпорядників, у 2012 р. загальний обсяг фінансування інноваційної діяльності становив 222790,72 тис. грн. (99,3% бюджетного фінансування інноваційної діяльності за даними Держстату України). [1]

Фінансування інноваційної діяльності та трансферу технологій здійснювалося за рахунок загального та спеціального фондів - відповідно 92759,50 тис. грн. (41,6%) та 130031,23 тис. грн. (58,4 %).

Інноваційна діяльність в Україні характеризується різкою розбіжністю між високим потенціалом для

інновацій і вкрай низькими результатами економічних показників інноваційної діяльності.

Не відповідають завданням розвитку національної інноваційної системи умови правової охорони інтелектуальної власності в Україні, не належним чином ведеться облік об'єктів права інтелектуальної власності та нематеріальних активів. Це є причиною низької патентної активності науково-промислового комплексу і того, що частка інтелектуальної власності та нематеріальних активів в основних фондах за бухгалтерськими документами вкрай низька.

Нині в Україні немає чіткої системи у формуванні, розгляді й затвердженні в органах державної влади та управління програм державного рівня. При розробленні та виконанні програм не витримуються типові стадії і процедури, основні принципи програмно-цільового управління: цільова спрямованість, комплексність, альтернативність та керованість програм. Проекти більшості програм соціально-економічного спрямування формуються на безальтернативних засадах, без проведення конкурсів та державної експертизи.

Необхідно сформувати загальнодержавну систему автоматизованого пошуку, збору, накопичення, аналітичного опрацювання й зберігання, розповсюдження і надання інформації в сфері науково-технологічного та інноваційного розвитку, єдину систему обліку електронних інформаційних ресурсів держави.

Слід нарощувати частку венчурних інвестицій у високотехнологічне виробництво такими темпами, щоб досягти 70% від загального обсягу інвестицій. Одним із механізмів стимулювання розвитку венчурної індустрії є фондовий ринок. Оскільки венчурне фінансування припускає участь інвестора в керуванні підприємством, у розвиток якого вкладені кошти, то це сприяє руху акціонерного капіталу як у національному, так і в міжнародному масштабах.

У результаті орієнтації на венчурне фінансування відбувається, як правило, скорочення робочих місць у великих промислових компаніях, диверсифікованість останніх та рівнобіжне утворення дрібних і середніх самостійних компаній, які виходять на ринок нових технологій для виробництва конкурентоспроможної продукції. Важливим елементом формування індустрії венчурного бізнесу є такі інноваційні структури, як технопарки (технологічні й наукові парки) та інноваційні бізнес-інкубатори.

Одним із механізмів реалізації державної науково-технологічної та інноваційної політики (крім зазначених раніше) є програмно-цільовий метод управління, ефективність якого підтверджена світовою практикою.

Державна підтримка цільових програм різного рівня має визначатись їх органічним зв'язком із системою державних науково-технологічних та інноваційних пріоритетів, уся ієрархія яких має ґрунтуватися на глибоких прогнозно-аналітичних дослідженнях та релевантному інформаційному забезпеченні.

Держава має забезпечувати фінансування масштабних прогнозно-аналітичних досліджень із метою визначення пріоритетних напрямів науково-технологічної та інноваційної діяльності. Для такого роду досліджень необхідно задіяти не тільки всю потужність вітчизняного науково-технічного потенціалу, а й можливості представництв України за кордоном.

Останніми роками досить жвавого обговорення набуло питання щодо підвищення ефективності національного законодавства з питань інноваційної діяльності. Розглядалися різні варіанти: від внесення змін до чинного ЗУ «Про інноваційну діяльність» та доповнення глави 34 «Правове регулювання інноваційних відносин» Господарського кодексу України до проведення систематизації всього масиву нормативно-правових актів, що регулюють відносини в інноваційній сфері, та розроблення за її результатами кодифікованого акту, який дозволить не лише якісно підвищити рівень ефективності законодавчого регулювання таких відносин завдяки відміні недієвих і застарілих правових норм та приведенні їх у гармонійну єдність, але й модернізувати його з урахуванням стану і проблем національної економіки, державних пріоритетів із впровадження інноваційних засад її розвитку та тенденцій руху глобальної, світової економічної системи.

Аналіз зазначених правових форм удосконалення правового регулювання відносин в інноваційній сфері дав підстави для висновку, що найбільш ефективною з них є остання із розробленням як результату міжгалузевої кодифікації Інноваційного кодексу, який здатний на відміну від інших законодавчих актів виконувати роль основоположного нормативно-правового акту держави з питань забезпечення, стимулювання та здійснення інноваційної діяльності суб'єктами господарювання.

Основоположним принципом при розробленні такого кодифікованого акту доцільно обрати принцип нормативно-правового забезпечення створення та ефективного функціонування національної інноваційної системи, що дозволить забезпечити економічний базис адекватній йому правовою надбудовою.

Як показує практика та статистичні показники інноваційної активності суб'єктів господарювання,

підвищення конкурентоспроможності не має для них в сучасних економічних умовах значення дієвого фактору застосування нових підходів до організації своєї діяльності, - набагато стабільніше і дешевше використовувати вже відомі заходи та здійснювати діяльність традиційними методами, ніж залучати нові розробки, які як товар мають високу вартість, а результати впровадження яких та термін їх отримання, як правило, важко передбачити. Такі реалії вимагають пошуку та законодавчого закріплення нових, більш ефективних правових механізмів підвищення зацікавленості суб'єктів господарювання у залученні результатів наукових досліджень у свою діяльність. У проекті інноваційного кодексу України запропоновано багатоступеневий підхід до стимулювання інноваційної активності суб'єктів господарювання, забезпечення загального режиму інноваційної діяльності шляхом нормативно-правового закріплення її інституційної, організаційної та правової основи у межах національної інноваційної системи та введення декількох різновидів заохочувального спеціального режиму інноваційної діяльності з обранням за основу, за основний елемент кожного з них пільговий податковий режим, який залежно від інтересів держави щодо кожного інноваційного проекту, що визначається на етапі його державної реєстрації, «доповнюється» певним набором засобів державної підтримки [3].

Запропоновані правові механізми стимулювання інноваційної діяльності суб'єктів господарювання дозволить реалізувати один із основних принципів державної політики в науково-технічній та інноваційній сферах - принцип державно-приватного партнерства, забезпечуючи самостійну реалізацію інноваційних проектів суб'єктами господарювання за власний рахунок та на власний ризик із залученням різного ступеню та форми державної підтримки: від непрямой шляхом надання податкових та митних пільг до повного державного фінансування через механізм державного замовлення.

Висновки. Тільки визначення пріоритетних напрямів державної інноваційної політики та відповідних програм, не зважаючи на їх важливість, не здатні просунути державу на шляху інноваційного розвитку. Головне завдання державного регулювання інноваційної діяльності полягає в створенні та використанні механізмів їх реалізації.

Успішна реалізація інноваційних механізмів розвитку тісно пов'язана з такими напрямками державного регулювання як: створення нормативно-законодавчої бази, податкової політики, тарифної та цінової політики,

забезпечення приватизаційних процесів, створення ринкових умов конкуренції, залучення інвестицій, тощо. Крім того, важливе значення має і інформаційне забезпечення інноваційної діяльності. Таке забезпечення повинно включати проведення заходів щодо інформування виробників про існуючі види технологій і устаткування, надання допомоги в адаптації новітніх технологій в виробництві, консультаційні та експертні послуги тощо.

Провідну роль у вирішенні цих питань мають відігравати сучасні інформаційні засоби, в тому числі і мережа "Інтернет". Вільний доступ до інформації про об'єкти інтелектуальної власності, можливості їх комерціалізації повинен стати тим інструментом, що призведе до активізації інноваційних процесів в Україні.

Одним із головних механізмів реалізації інноваційної політики держави є створення нормативно-правової бази. Як відомо, саме закони є важливим інструментарієм реалізації державної інноваційної політики.

Не кожна країна може дозволити собі інноваційний шлях розвитку. Головними умовами саме такого шляху є високий науковий, науково-технічний та виробничий потенціал, висококваліфіковані виробничі сили, достатня законодавча база, стимулююча інноваційні процеси, певні кошти. Все це в Україні є.

Література:

1. Аналітична довідка "Стан розвитку науки і техніки, результати наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності, трансферу технологій за 2012 рік" [Електронний ресурс] /Державне агентство з

питань науки, інновацій та інформатизації України – Режим доступу : <http://dknii.gov.ua/?q=system/files/sites/default/files/images/08%2007%202013.pdf>

2. Господарський кодекс України /Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.

3. Проект інноваційного кодексу України як новий етап розвитку нормотворення в інноваційній сфері: матеріали науково-практичної конференції, 2011, Харків/Нац. ун-т «Юридична академія України імені Ярослава мудрого» - X., 2011.- с.381.

4. Закон України «Про інноваційну діяльність»: за станом на 05.12.2012 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. –Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.

5. Податковий кодекс України //Голос України, 2010, 12, 04.12.2010 N 229.

References:

1. Analitichnadovidka "Stanrozvytkunaukyitekhniki, rezultatynaukovoї, naukovo-tekhnichnoi, innovatsiinoїdialnosti, transferutekhnolohiiza 2012 rik" [Elektronnyiresurs] /Derzhavneahentstvopytannauky, innovatsiitainformatyzatsiiUkrainy – Rezhymdostupu : http://dknii.gov.ua/?q=system/files/sites/default/files/images/_08%2007%202013.pdf

2. Hospodarskyi kodeks Ukrainy /Verkhovna Rada Ukrainy. –Rezhym dostupu : <http://www.rada.gov.ua>.

3. Proekt innovatsiinoho kodeksu Ukrainy yak novyi etap rozvytku normotvorennia v innovatsiinii sferi: materialy naukovo-praktychnoi konferentsii, 2011, Kharkiv/Nats. un-t «Iurydychna akademiia Ukrainy imeni Yaroslava mudroho» - Kh., 2011.- s.381.

4. Zakon Ukrainy «Pro innovatsiinu diialnist»: za stanom na 05.12.2012 r. [Elektronnyi resurs] / Verkhovna Rada Ukrainy. –Rezhym dostupu : <http://www.rada.gov.ua>.

5. Podatkovi kodeks Ukrainy //Holos Ukrainy, 2010, 12, 04.12.2010 N 229.

УДК 351:261.7+351:348.711.1 (477)

Корбутяк В. І.,

к.т.н., доцент

кафедра державного управління та місцевого самоврядування

Національного університету водного господарства та природокористування, м. Рівне

Герасимчук І. В.,

магістр державної служби

НЕОБХІДНІСТЬ РОЗРОБКИ ТА ОСНОВНІ ЗАСАДИ НОВІТНЬОЇ КОНЦЕПЦІЇ РЕФОРМИ МЕДИЦИНИ В УКРАЇНІ

Korbutyak V. I.,

Candidate of Public Administration, Associate Professor

Department of Public Administration and Local Government

National University of Water Management and Nature Resources Use, Rivne

Gerasymchuk T. V.,

magistr in state service